

[1] Алберт, по Божия благодат призван за патриарх на Йерусалимската църква, до възлюбените ми в Христа чеда Б[рокард] и останалите отшелници, които живеят в послушание към него на планината Кармил до извора [на Илия] – поздрав в Господа и благослов на Светия Дух.

[2] Много пъти и по много начини светите отци са определяли как всеки – независимо към кой орден принадлежи или какъв начин на монашески живот е избрал – е длъжен да живее в покорство към Исуса Христа и да Му служи вярно, чистосърдечно и добросъвестно.

[3] Тъй като обаче искате от нас с оглед на житейската ви цел да ви предадем нормите на вашия живот, които занапред да спазвате:

[4] Най-напред постановяваме един от вас да ви бъде настоятел и той да бъде избран на тази длъжност със съгласието на всички единодушно или на по-голямата и здравомислеща част от вас. Нека всеки от останалите му обещае послушание – като се старае да спазва обещанието си с истината на делата – а също целомъдрие и отказ от собственост.

[5] Ще можете да разполагате с места за обитаване в скитовете или там, където ви бъдат дадени с оглед на по-доброто и подходящо практикуване на монашеството – според както се разпоредят настоятелят и братята.

[6] Освен това на мястото, което възнамерявате да обитавате, всеки от вас да има отделна килия, която му е определена по разпореждане на самия настоятел и със съгласието на другите братя или на по-здравомислещата част от тях.

[7] Това обаче да стане така, че да можете да приемате предвидената за вас храна в обща трапезария, слушайки заедно някое четиво от Светото Писание, когато има възможност това да се прави.

[8] И не бива да се позволява на никой от братята, освен с разрешение на действащия тогава настоятел, да променя отреденото му място за обитаване или да го сменя с това на друг.

[9] Килията на настоятеля да бъде близо до входа на обитаваната местност, така че пръв да посреща пристигащите в нея и после всичко, което следва да се направи, да става по негово решение и разпореждане.

[10] Всеки да пребивава в килията си или близо до нея, като размишлява ден и нощ върху Закона Господен и бодърства в молитвата – освен ако не е зает с друго оправдано занятие.

[11] Тези, които умеят да казват Часослова заедно с клириците, нека го казват съгласно установленията на светите отци и утвърдения обичай на Църквата. А които не умеят това, нека казват двайсет и пет пъти *Отче наш* по време на нощната служба, с изключение на неделите и празничните дни, за нощните служби на които постановяваме този брой да се удвои, така че *Отче наш* да се казва петдесет пъти. А пък по време на утринната служба нека тази

молитва се казва седем пъти. Също и при всеки от останалите часове да се казва седем пъти, освен на вечерната служба, когато сте длъжни да я казвате петнайсет пъти.

[12] Никой от братята да не нарича нищо свое, но всичко да ви бъде общо и да се раздава всекиму от ръката на настоятеля (тоест от брата, когото последният е назначил на тази служба) според нуждата, като се взимат предвид възрастта и потребностите на всеки един.

[13] Доколкото го изисква необходимостта, можете също така да имате магарета и мулета и да отглеждате добитък и птици.

[14] Нека насред пространството с килиите по възможно най-целесъобразния начин да се изгради ораторий, където задължително да се събирате всяка сутрин за участие в литургията, когато това е възможно.

[15] Също така в неделите, а при нужда и в други дни следва да разглеждате въпросите, засягащи съхранението на Ордена и спасението на душите; и ако у някой брат бъде забелязана някоя крайност или вина, нека тя бъде изправена с любов.

[16] От празника Въздвижение на Светия Кръст до деня на Възкресение Господне следва да постите всеки ден с изключение на неделите, освен ако болест или телесна слабост, или пък друга оправдана причина не налага да бъдете освободени от пост, понеже неволята няма закон.

[17] Следва да се въздържате от ядене на месо, освен ако то трябва да се приема като лекарство заради болест или слабост. И тъй като често ви се налага да просите, скитайки, то за да не бъдете в тежест на домакините си, можете извън домовете си да приемате храна, стотвена с месо. А и когато пътувате по море, също ви е позволено да се храните с месо.

[18] И тъй като е изпитание земният живот на човека и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа, търпят гонения, а и вашият противник, дяволът, като ревящ лъв обикаля и търси кого да разкъса, следва да вложите цялото си старание в това да се облечете във всеоръжието Божие, за да можете да устоите против дяволските козни.

[19] Нека кръстът ви бъде препасан с пояса на целомъдрието. Сърцето ви да е укрепено със свети мисли, защото е писано: *Разсъдливостта ще те брани*. Облечете се в бронята на правдата, за да обичате Господа, вашия Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичките си сили, и своя ближен като самите себе си. Във всичко вземайте щита на вярата, с който ще можете да угасите всички нажежени стрели на лукавия – понеже без вяра не е възможно да се благоугоди на Бога. Сложете си и шлема на спасението, за да се надявате на спасение само от Спасителя, Който спасява народа Си от греховете му. И нека духовният меч, който е Божието слово, да се вселява изобилно във вашите

уста и във вашето сърце и всичко, що имате да вършите, да става с оглед на словото Господне.

[20] Трябва да вършите някаква работа, та дяволът винаги да ви намира заети, за да не успее да намери достъп до душата ви заради вашето безделие. В това имате както учителната власт, тъй и примера на блажения апостол Павел, с чиято уста говореше Христос и който е поставен и даден от Бога за проповедник и учител на езичниците във вярата и истината: ако него следвате, не ще се отклоните. *А ние, казва, работехме с труд и мъка денем и нощем, за да не отегчим никого от вас – и не затова че нямахме власт, а за да ви дадем себе си за пример, та да ни подражавате. Защото и когато бяхме между вас, това ви заръчвахме: който не иска да се труди, не бива и да яде. Но слушаме, че някои у вас живеят безчинно, нищо не работят, а се занимават с празни работи. На такива заповядваме и ги молим в нашия Господ Исус Христос да работят безшумно и свой си хляб да ядат.* Този път е свят и добър: по него вървете.

[21] А когато предписва да работим безшумно, Апостолът препоръчва мълчание, както свидетелства и Пророкът: *Почит към правдата е мълчанието*, а също: *В мълчание и упование е вашата сила*. Затова постановяваме от края на Поечерието до Първи час на следния ден да спазвате мълчание. През останалото време, макар да не се налага строго спазване на мълчание, следва старателно да се избягва многословието, понеже, както е писано, а и не по-малко опитът учи: *При много говорене не се избягва грехът*, и: *Който широко разтваря устата си, горко нему*, а също: *Който многослови, навърнява душата си*; и Господ казва в Евангелието: *За всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в Съдния ден*. Нека, значи, всеки да си претегля думите и да слага юзда на устата си, за да не се подхлъзне и да падне заради езика си, тъй че падането му да се окаже нелечимо и смъртоносно, и нека заедно с Пророка пази пътищата си, за да не сгреша с езика си, и внимателно се старае да пази мълчание, в което е почитта към правдата.

[22] А ти, брате Б[рокарде], и всеки, който след тебе бъде поставен за настоятел, имайте винаги на ум и спазвайте на дело онова, което казва Господ в Евангелието: *Който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга; и който иска между вас да бъде пръв, нека бъде на всички роб*.

[23] Също и вие, останалите братя, уважавайте смирено вашия настоятел, мислейки за него по-скоро като за Христос, Който го е поставил над вас и Сам каза на предстоятелите на църквите: *Който вас слуша, Мене слуша, и който се отмята от вас, от Мене се отмята*: така не ще бъдете съдени за отстъпничество, но заради послушанието си ще заслужите наградата на вечния живот.

[24] Тези неща ви написахме накратко, определяйки нормите на вашето общежитие, според които сте длъжни да живеете. Ако някой стори нещо

повече от нас, Сам Господ, когато се върне, ще му се отплати. Нека обаче го направи с разсъдливост, която е наставник на добродетелите.

Правилото на св. Алберт е написано между 1208 и 1214 г. Поместеният тук превод от латински възпроизвежда почти без изменение и без бележките под линия текста в: *Законодателни текстове на Секуларния орден на босите кармити*, София, 2022, с. 9-15.